

burde lade de sidste Yttringer af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) ubesvarede. Ganske vist kan en hvilken som helst Regjeringshandling af en ansvarlig Minister gøres til Gjenstand for Omtale her i Salen; men jeg henstiller, om ikke Regjeringshandlingene kunne være af en meget forskjellig Natur og i en meget forskjellig Grad egne sig til offentlig Behandling. Hvad angaaer Afgjørelsen af dette aldeles personlige Spørgsmaal under Krigsbestyrelsen, som der her er Tale om, da kan og bør det ikke behandles offentligt. Disse Spørgsmaal kunne først fremdrages for Offentligheden, naar det gjælder en Rigsretsaction, men de kunne det ikke paa anden Maade; de Motiver, der have ledet Ministeren til Forslaget, tilhøre Kongen og Ministeren, og bør ikke forhandles offentligt, medmindre der foreligger ganske særlige Omstændigheder, som anbefale en saadan Fremgangsmaade. Det er umuligt at føre Administrationen, naar man her i Salen skal gjøre Rede for sine Motiver ved enhver Handling med Hensyn til personlige Forhold. Medens det altsaa ganske vist aldrig kan formenes Rigsdagen at bringe dem under Omtale, saa maa det være Bedkommende bekjendt, at idet man gør det, har man for sig en bunden Minister eller afgaaet Minister, som ikke har Ret til at omtale Alt, hvad han kunde sige for at retfærdiggjøre sin Fremgangsmaade. Det maa være tilstrækkeligt, naar en Minister viser en vis Tilbageholdenhed ligeoverfor Yttringer, der fremkomme til Fordeel eller til Skade for Individet. Man tør deraf drage den ganske naturlige Slutning, at der ligger til Grund for den Holdning, Ministeren indtager ligeoverfor saadanne Spørgsmaal, at han ikke kan og ikke bør omtale dem. Det er naturligvis en meget fordeelagtig Position, at man, naar man veed, at en afgaaet Minister ikke kan gaae i sit Forsvar længere end til en vis Grændse, som han maa drage, da kan tirre og drille ham saameget man vil, i det Haab, at Hensyn til den Popularitet, som muligen derved kunde vindes, vil foranledige ham til at lade sig drive ud af denne Position. Hvad han har gjort, staaer han til Ansvar for, men ikke paa hvilken som helst Maade, et hvilket som helst

Medlem skulde synes det. Ansvarret har Ministeren, det kan han ikke undrage sig for; men fordi man finder paa at gjøre Ansvarret gjældende paa den ene eller den anden Maade, taget fra det ene Standpunkt eller fra det andet, det, mine Herrer, vedrører ikke Ministeren. Det tør han ikke indlade sig paa. Jeg skal altsaa meget rolig tage all det Odium, der kan komme af denne Sag, og skal endnu kun henstille, om det Standpunkt er berettiget og forstandigt, som bringer Medlemmer til at omtale f. Ex. Majorstitelen som et Brændemærke, der endnu hæfter paa disse Foll. Naar man bruger et saadant Udtryk om en overordentlig hæderlig Titel, at den nu er et Brændemærke, saa viser det tilstrækkeligt, hvor fuldstændigt man misforstaaer Forholdet og lader sig henrive af sin Eidskab til at bruge aldeles urigtige Udtryk. Jeg skal endnu ligeoverfor en Yttring, som kom fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgfreds (N. Hansen), at man i Betænkningen ifjor ytrede sig over et Andragende, der gik ud paa en Forhøielse af Pension, vel at mærke, ikke paa en Forhøielse af Characteren, men paa en Forhøielse af Pensionen, — bemærke, at det i Betænkningen om dette Andragende siges, at Andragendet henvises, men at dog „denne Henvisning ikke er at forstaae som en Opfordring til at foreslaae en Forhøielse af hans Pension“. Jeg maa da vel spørge: Naar Udvalget i sin Betænkning over et Andragende, der netop gaaer ud paa Forhøielse af Pension, udtrykkeligt udtaler, at dets Anbefaling ikke nødvendigvis maa betragtes som en Opfordring til at foreslaae en Pensionsforhøielse — thi havde Udvalget simpelthen anbefalet Andragendet, var det nødvendigvis en Opfordring til at foreslaae en Pensionsforhøielse — og naar Udvalget sikkter sig derimod ved udtrykkeligt at sige: Henvisningen er ikke nødvendigvis at betragte som Opfordring til at foreslaae en Pensionsforhøielse, hvorledes kan da en Minister bagefter faae Bebrejdelser for, at han ikke har forstaaet Opfordringen og ikke forstaaet Betænkningen nøagtig i modsat Mening af Ordlyden.

Wille: Jeg beklager, at det ærede Med-